

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 72/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16, čl. 19 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 2, čl. 3, písm. a), b), d), e), f), čl. 4 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) a ods. 2, 3 a 4, čl. 5 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 3, 4 a 5, čl. 13, čl. 15 a čl. 28 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 30 S 104/2018 a jeho uzneseniami sp. zn. 30 S 104/2018 z 30. apríla 2019, sp. zn. 30 S 104/2018 z 25. júna 2019 a sp. zn. 30 S 104/2018 z 5. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

2. Žiadosti [REDAKOVANÉ] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a rozhodnutí a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16, čl. 19 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 47 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práv podľa čl. 2, čl. 3, písm. a), b), d), e), f), čl. 4 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) a ods. 2, 3 a 4, čl. 5 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 3, 4 a 5, čl. 13, čl. 15 a čl. 28 ods. 1 a 2 písm. b) a c) (ďalej spolu len „označené práva“) Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 S 104/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uzneseniami sp. zn. 30 S 104/2018 z 30. apríla 2019, sp. zn. 30 S 104/2018 z 25. júna 2019 a sp. zn. 30 S 104/2018 z 5. augusta 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 30 S 104/2018 sa sťažovateľ ako žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Centra právnej pomoci – Kancelárie Trenčín ako žalovaného (ďalej len „žalovaný“) [REDAKOVANÉ] zo 16. júla 2018, ktorým žalovaný rozhodol o nepriznaní nároku sťažovateľovi ako žalobcovi na poskytovanie právnej pomoci v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 30 S 64/2017.

3. Sťažovateľ podal v napadnutom konaní žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov. Krajský súd uznesením sp. zn. 30 S 104/2018 z 30. apríla 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom mu oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 30 S 104/2018 z 25. júna 2019 tak, že ju zamietol.

4. Krajský súd výzvou z 15. júla 2019 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podanú správnu žalobu s poučením, že v prípade ak nebude poplatok v určenej lehote 10 dní zaplatený, krajský súd napadnuté konanie zastaví. Krajský súd uznesením sp. zn. 30 S 104/2018 z 5. augusta 2019 napadnuté konanie zastavil v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku sťažovateľom.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na svoje nepriaznivé majetkové a sociálne pomery a poukazuje na skutočnosť, že bol v iných konaniach za tých istých podmienok aj s manželkou od súdnych poplatkov oslobodený. V tejto súvislosti uvádza: *„Súd pri svojom konaní a rozhodovaní, ignoroval taktiež aj Nálezy a rozhodnutia, či už Ústavného súdu SR, alebo Najvyššieho súdu SR -I ÚS 18/95, Obdo V 74/2007, 3Sžo 43/2011, 8Sžo 45/ /2012, 3Sžo 9/2013, 1 Sžr 118/2013, 7 Sžo 32/2015, 7Sžo 57/2016, dokonca aj rozhodnutia samotných krajských súdov, ktorými bol sťažovateľ za takých istých sociálnych, majetkových a zdravotných podmienok od súdnych poplatkov oslobodený a boli rušené aj odmietavé rozhodnutia centier a ktorými je súd tiež viazaný. To znamená, že sa jedná o nerovnaké zaobchádzanie a diskrimináciu sťažovateľa, čo je neprípustné, navyše keď je ťažko zdravotne postihnutý a hrozí mu infarkt.“*

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol:

„1/ základné právo [REDAKOVANÉ], zamietnutím jeho návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov a zamietnutím podanej žaloby s nerešpektovaním jeho ťažkého zdravotného postihnutia, podľa čl. 12 ods.1, ods.2, ods.4, čl. 2 ods.2, čl. 1, čl. 7 ods. 5, čl. 16, čl. 19 ods. 1, čl.39 ods. 1, ods.2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl.47 ods.2, Ústavy SR, čl.3, čl.5 ods.1, čl. 13, čl.14, čl. 6 ods.1, Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd, čl.1 ods.1, ods.2. Protokolu č. 12 k tomuto Dohovoru a čl.2, čl. 3 ods. a, b, d, e, f, čl.4 ods. 1 písm. a, b, c, d, e, ods.2 až ods.4, čl.5, ods. 2, ods. 3, čl.12 ods. 3 až 5, čl. 13, čl.15, čl. 28 ods. 1, ods. 2 písm. b, písm. c, medzinárodného dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, postupom Krajského súdu Žilina vo veci vedenej pod sp. zn. 30S 104/ /2018 zo dňa 30.04.2019, sp. zn. 30S 104/2018 zo dňa 25.06.2019 a sp. zn. 30S 104/2018 zo dňa 05. 08.2019, porušené bolo.

2/ Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie krajského súdu v Žiline sp. zn. 30S 104/2018 zo dňa 30.04.2019 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

3/ Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie krajského súdu v Žiline sp. zn. 30S 104/2018 zo dňa 25.06.2019 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

4/ Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie krajského súdu v Žiline sp. zn. 30S 104/2018 zo dňa 05.08.2019 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

8/ Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], priznáva finančné zadostučinenie vo výške 3500 Eur (slovom tritisíc päťsto Eur), ktoré je Krajský súd Žilina povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

9/ [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov spojených s týmto konaním v sume 20 eur.“

7. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní pred ústavným súdom.

8. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 S 104/2018 a jeho uznesením z 30. apríla 2019

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

15. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

16. V danom prípade mal sťažovateľ k dispozícii účinný prostriedok nápravy, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 30 S 104/2018 z 30. apríla 2019 vydanému vyšším súdnym úradníkom mohol podať sťažnosť, o ktorej je oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že proti uvedenému uzneseniu krajského súdu bola sťažovateľom 19. mája 2019 podaná sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením z 25. júna 2019. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 30 S 104/2018 z 30. apríla 2019

odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 S 104/2018 a jeho uznesením z 25. júna 2019

17. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

18. Ústavný súd pri príprave predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dopytom na krajskom súde zistil, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 30 S 104/2018 z 25. júna 2019 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa z 19. mája 2019 nadobudlo právoplatnosť 11. júla 2019.

19. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť na poštovú prepravu, ako aj elektronickými prostriedkami bez autorizácie 7. októbra 2019. Z uvedeného je zrejmé, že ústavná sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 30 S 104/2018 z 25. júna 2019 bola podaná oneskorene.

20. Ústavný súd už mnohokrát uviedol, že nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

21. Vzhľadom na tieto zistenia ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.3 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 S 104/2018 a jeho uznesením z 5. augusta 2019

22. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

23. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

24. Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04).

25. Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej

ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

26. Ústavný súd pri príprave predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dopytom na krajskom súde zistil, že sťažovateľ nepodal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 30 S 104/2018 z 5. augusta 2019 o zastavení napadnutého konania, ktoré vydal vyšší súdny úradník, sťažnosť a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. augusta 2019.

27. Tak ako to vyplýva aj zo samotného poučenia, ktoré obsahuje uznesenie krajského súdu sp. zn. 30 S 104/2018 z 5. augusta 2019, v konaní podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania.

28. Podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, dovolania alebo kasačnej sťažnosti, súd podľa § 9 vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

29. Podľa § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch prvoinštančný súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak bol súdny poplatok zaplatený v lehote určenej súdom podľa odseku 1 alebo ak sú na to dôvody podľa

odseku 2. Prvoinštančný súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku aj vtedy, ak bolo konanie prerušené podľa osobitného predpisu a správca v ňom pokračuje namiesto poplatníka.

30. Podľa § 14 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) okrem § 357 písm. a).

31. Podľa § 25 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii.

32. Vychádzajúc predovšetkým z už citovaných ustanovení príslušnej právnej úpravy (v zmysle ktorej sa na konania vo veciach poplatkov, teda aj na zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku), je zrejmé, že na konanie vo veciach poplatkov, ktoré je súčasťou konania v správnom súdnictve, sa vzťahuje okrem zákona o súdnych poplatkoch úprava Civilného sporového poriadku s tým, že subsidiárne použitie Civilného sporového poriadku na konanie pred správnym súdom zároveň vyplýva z § 25 SSP, podľa ktorého je možná aplikácia ustanovení prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku.

33. V danom prípade mal sťažovateľ k dispozícii účinný prostriedok nápravy, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 30 S 104/2018 z 5. augusta o zastavení napadnutého konania vydanému vyšším súdnym úradníkom mohol sťažovateľ podať sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Tak, ako už bolo uvedené dopytom na krajskom súde ústavný súd zistil, že sťažovateľ proti uvedenému uzneseniu sťažnosť nepodal.

34. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) pre neprípustnosť.

35. Sťažovateľ netvrdil (tým menej preukazoval), že sťažnosť nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

36. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že ústavná sťažnosť neobsahuje (bez ohľadu na skutočnosť, že sťažovateľ nie je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.) vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 30 S 104/2018 z 5. augusta 2019 o zastavení napadnutého konania žiadne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd, čo je samo osebe dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

37. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

38. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu k preskúmaniu toho, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

39. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc

ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená, nie je neprípustná ani zjavne neopodstatnená.

40. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa jednak preto, lebo nemá právomoc na jej prerokovanie (stať III.1), jednak z dôvodu, že bola podaná oneskorene (stať III.2), ako aj z dôvodu, že je v časti neprípustná (stať III.3), je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

41. Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku rozhodnutia).

42. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu